

هر کسی که در خانه شما حضور دارد باید بداند هنگام وقوع زلزله چه اقدامی انجام دهد حتی اگر شما موقع وقوع حادثه آنجا نباشید.

محرم از نگاه رهبر معظم انقلاب

برخی کارهاست که پرداختن به آنها، مردم را به خدا و دین نزدیک می کند. یکی از آن کارها، همین عزاداری های سنتی است که باعث تقرب بیشتر مردم به دین می شود. این که امام فرمودند «عزاداری سنتی بکنید» به خاطر همین تقریب است. در مجالس عزاداری نشستن، روضه خواندن، گریه کردن، به سروسینه زدن و مواکب عزاداری و دسته های عزاداری به راه انداختن، از اموری است که عواطف عمومی را نسبت به خاندان پیغمبر، پر جوش می کند و بسیار خوب است.

۱۳۷۳/۰۳/۱۷

نوشتاری از حجت الاسلام محمد جواد باقری، امام جمعه اسلام

۷ برداشت از سیره زندگی امام حسین (ع)

شهروند! میان همه نهضت های بی که در طول تاریخ برای دفاع از اسلام و مبارزه با دشمنان آن انجام شده، قیام امام حسین (ع)، مهمترین آنهاست. نهضتی که به خاطر یاری و حمایت از کامل ترین دین

الهی، یعنی اسلام شکل گرفت. عاشورا بزرگترین حماسه تاریخ بشری است که احساسات میلیون ها انسان را برانگیخته و از مرزهای جغرافیایی و اعتقادی عبور کرده است. واقعه ای که پیشگام مکتب آزادی و آزادی خواهی است. رخدادی مهم در تاریخ شیعیان که الهام بخش جنبش ها و قیام های بسیاری در برابر کانون های ظلم، کفر و استبداد بوده

است. امروز نهضت ماندگار امام حسین (ع) یک مکتب فکری، سیاسی و اجتماعی به شمار می آید و نمادی از دعوت مردم به امر به معروف و نهی از منکر و دفاع از مظلوم در برابر ظالم است. آن چه در ادامه می آید؛ نوشتاری کوتاه از حجت الاسلام محمد جواد باقری امام جمعه اسلام در مورد سیره زندگی امام حسین (ع) است.

مقابله با بدعت و انحراف

اعلام جانشینی یزید توسط معاویه و تبدیل خلافت به سلطنت بدعتی بود که بنی امیه بنا نهاد و حضرت امام حسین (ع) در مقابل این بدعت ایستاد چون اگر یک بار این مسأله توسط اهل بیت (ع) پذیرفته می شد، دیگر کسی جلودار بنی امیه نبود. به علاوه این که یزید به هیچ وجه صلاحیت و شایستگی این امر را نداشت، لذا حضرت هم در مقابل بدعت بنی امیه ایستاد و هم در مقابل انحراف جایگاه رهبری جامعه به سوی باطل. بخصوص وقتی که خبر خلافت یزید به ایشان رسید فرمودند: «اگر مردم گرفتار سرپرستی مثل یزید شده اند پس باید فاتحه اسلام را خواند چرا که یزید نه تنها توان مملکت داری نداشت حتی هیچ گونه صلاحیت اخلاقی هم برای هدایت جامعه نداشت.» مولای ما در برابر انحرافات سکوت نمی کرد و حتی تا پای جان بر سر این عقیده خود ایستاد.

مبنای حکومت

وقتی حضرت در مقابل تهدید یزیدیان به قبول بیعت از شهر و دیار خود خارج شد و راه مکه را در پیش گرفت و در حرم امن الهی هم کسی به یاری اش نشتافت رو به سوی کوفه نهاد و هنگام خروج از مکه به برادرش محمد حنفیه وصیتی کرد. در آن وصیت بنای حرکت و مبنای حکومت داری را بیان کرد تا درسی باشد برای همه حاکمان و والیان امر که اگر می خواهند با سبک زندگی حسینی حکومت و مملکت داری کنند آن را سرمه چشم و آویزه گوششان کنند. حضرت فرمود: «خروج و قیام من برای جاه طلبی و کامجویی و فساد و ظلم نیست، بلکه برای امر به معروف و نهی از منکر و عمل کردن به روش پیامبر (ص) و امیر المؤمنین علی (ع) است. پس اگر برای چند روز ملک و حکومت دنیوی حاضر باشیم هر فساد و ظلم و تهمت ناروایی در حق دیگران انجام دهیم حکمرانی ما حسینی نیست.»

دلسوز امت

سرانجام با همه نصایح و توصیه ها و سفارشات و امتناع از وقوع جنگ کار به کارزار جنگ کشید. حتی وقتی سپاه عمر بن سعد در روز تاسوعا آماده شروع جنگ و نبرد بودند، حضرت، برادرش عباس (ع) را پیش آنها فرستادند و یک شب برای عبادت و راز و نیاز مهلت گرفتند تا شاید کورسوی امید برای بازگشت امویان و یزیدیان ایجاد شود، اما دل های زنگار گرفته شان بیدار نشد که نشد. در روز عاشورا نیز امام آغازگر نبرد نشد و هر گاه که به میدان می رفت نسب شریف خود را معرفی می کرد تا امت جاهل فریب خورده را از دست آوردن به خون حجت الهی نجات دهد. تاجایی که فرمود: «خدا یا تو می دانی که جز من فرزندان دختر پیغمبر روی زمین نیست و این امت می خواهند که مرا بکشند.» مردانگی آنها را طلبید، ولی باز هم کسی جواگو نبود و فرمود: «چون شکم های تان از حرام پر شده است کلام من در شما اثری ندارد.» امام جامعه باید امت خود را به سمت سعادت و بهشت رهنمون کند، چون حسین (ع) این گونه بود.

ضرورت توجه به سبک زندگی حسینی

هر ساله با فرا رسیدن ماه محرم و برپایی مجالس سوگواری و عزاداری یکی از نکات اصلی و اساسی که سعی در بیان کردن و جلوه دادن آن می شود، کرامات اهل بیت (ع) و معجزات و کارهای خارق العاده آن بزرگواران است که معمولاً جامعه قادر به هضم خیلی از آنها نیست و در مواردی هم بیان کنند را به غلو و کفر گویی متهم می کنند. حال آن که اگر با دلائل علمی و مستندات نقلی فضائل بیکران و بی پایان ائمه اطهار (ع) را بر پایه علم الهی آنان بیان کنیم در فضای جامعه امروزی که خیلی از مسائل را فقط با خط کش تجربیات و علم تجربی و محدود بشر می سنجند بیشتر و بهتر می توانیم آن بزرگواران را به جامعه معرفی کنیم. مسأله علم و شخصیت علمی معصومین و اولیاء الهی نکته بسیار مهمی است که بیشتر به خاطر علم نداشتن خود گویندگان و گاهی به علت نبودن ظرفیت در شنوندگان در مجالس و منابر مغفول مانده و فقط به بیان فضائلی چون شجاعت و رشادت و ایثار بادر حالت بدتر مظلومیت و مصیبت اهل بیت (ع) پرداخته می شود. مسأله ای که امروز جامعه ما خیلی از آن فاصله دارد و حاضر است برای یادگیری خیلی از امور غیر ضروری هزینه های بسیاری هم انجام دهد. ولی برای یادگیری مسائل دینی و تربیت مذهبی و معنوی فرزندان خود قدمی بر نمی دارد. در این ماه محرم خوب است که در سبک زندگی خود با تبعیت از سبک زندگی امام حسین (ع) جایی هم برای تربیت دینی فرزندان خود باز کنیم.

ارزش علم

خداوند پیامبرانش را به عنوان معلمان بشر فرستاد و همراه با آنان کتاب را که مجموعه قوانین سعادت و هدایت بود، نازل کرد تا مردم را از آلودگی های جهل پاک کرده و کور وجود آنان را از چشمه سار دانش و حکمت سیراب کند. در قرآن کریم بارها این مأموریت در مورد پیامبر اسلام (ص) نیز بیان شده است. تفاوت دانایی و نادانی به تفاوت نور و ظلمت تشبیه شده است و یادگیری علم و دانش بر هر مردوزن مسلمانی واجب است. بهشت مشتاق طالب علم است و ملائکه بال هایشان را فرزند زب پایش می کنند. تکریم اهل علم نیز همیشه مورد دستور و توجه بوده است. وقتی معلمی به فرزند حضرت اباعبدالله الحسین (ع) سوره حمد را آموزش داد علاوه بر دستمزد همیشگی، طلا و جواهر نیز به او هدیه داد تا اهمیت و ارزش جایگاه معلم و یاد دادن آموزه های دینی به فرزندان را به ما بیاموزد.

چراغ هدایت و کشتی نجات

ماه محرم یادآور شور و حماسه و ایثار و فداکاری است. درس های فراوانی در نهضت عاشورا نهفته است که در سایه دلاوری اباعبدالله الحسین (ع) و یاران وفادارش و ظلم و شقاوت یزیدیان مغفول مانده است. گر بلا فقط صحنه نبرد خون و شمشیر نیست. گر بلا صحنه روبرویی جنود عقل و جهل و جنود حمائی و شیطانی است. هر کس با هر نگاه و از هر دید و زاویه ای که به آن بنگرد می تواند صحنه های ناب را آشکار کند. در رأس جنود عقل، مظهر انسان کامل حضرت امام حسین (ع) قرار دارد که متأسفانه ما ایشان را فقط به مظلومیت و عطش می شناسیم و از عمر پنجاه و هفت ساله ایشان ده روز حضورشان در کربلا یا نهایتاً چند ماه مقابله ایشان در مقابل جور یزید و حرکت منزل به منزل ایشان از مدینه تا کربلا را به یاد داریم. در حالی که مولای ما حسین (ع) در تاریخ اسلام از دوران پیامبر (ص) تا عصر خود سراسر سند افتخار و چراغ هدایت و کشتی نجات جامعه بوده و هست و برای آیندگان نیز خواهد بود. از آثار لطیف و کرم و محبت آن آقای مهربان همین بس که وقتی ماه محرم می رسد مردم برای خود خط قرمزهایی تعریف و سعی می کنند هر چه بیشتر خود را به مولای خود شبیه کنند. گاهی خط قرمزها برای کنترل و عبور نکردن از حدود است و گاهی ترسیم این خط قرمز به منزلت خط پایان یک مسابقه و تلاش برای رسیدن به آن خط پایان یعنی کمال است.

عفو و بخشش

یکی از غلامان حضرت اباعبدالله الحسین (ع) خطایی کرد که به خاطر آن خطا، حضرت دستور عقوبت و مجازات آن را دادند. غلام که به خوبی می دانست این خاندان، اهل احسان و کرم هستند «وَ عَادَ تَكُمُ الْإِحْسَانُ، وَ سَجَّيْتَكُمُ الْكَرَمَ» دست به دامن قرآن شد و با آیه ۱۳۴ سوره آل عمران از حضرت تقاضای عفو و بخشش کرد. غلام گفت: «وَ الْكَافِرِينَ الْغَيْظُ» حضرت فرمود: «رهايش كنيد.» غلام گفت: «وَ الْغَافِقِينَ عَنِ النَّاسِ» حضرت فرمود: «تو را بخشيدم.» غلام گفت: «وَ اللَّهُ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ» حضرت فرمود: «تو را در راه خدا آزاد كردم.» حسين (ع) اين گونه بود و اين چنين اهل مروت بود. اکنون در ماه محرم فرصت خوبی است تا با درس گرفتن از سبک زندگی حسینی ما نیز خطا و لغزش دیگران را نادیده بگیریم و گذشت کنیم.

